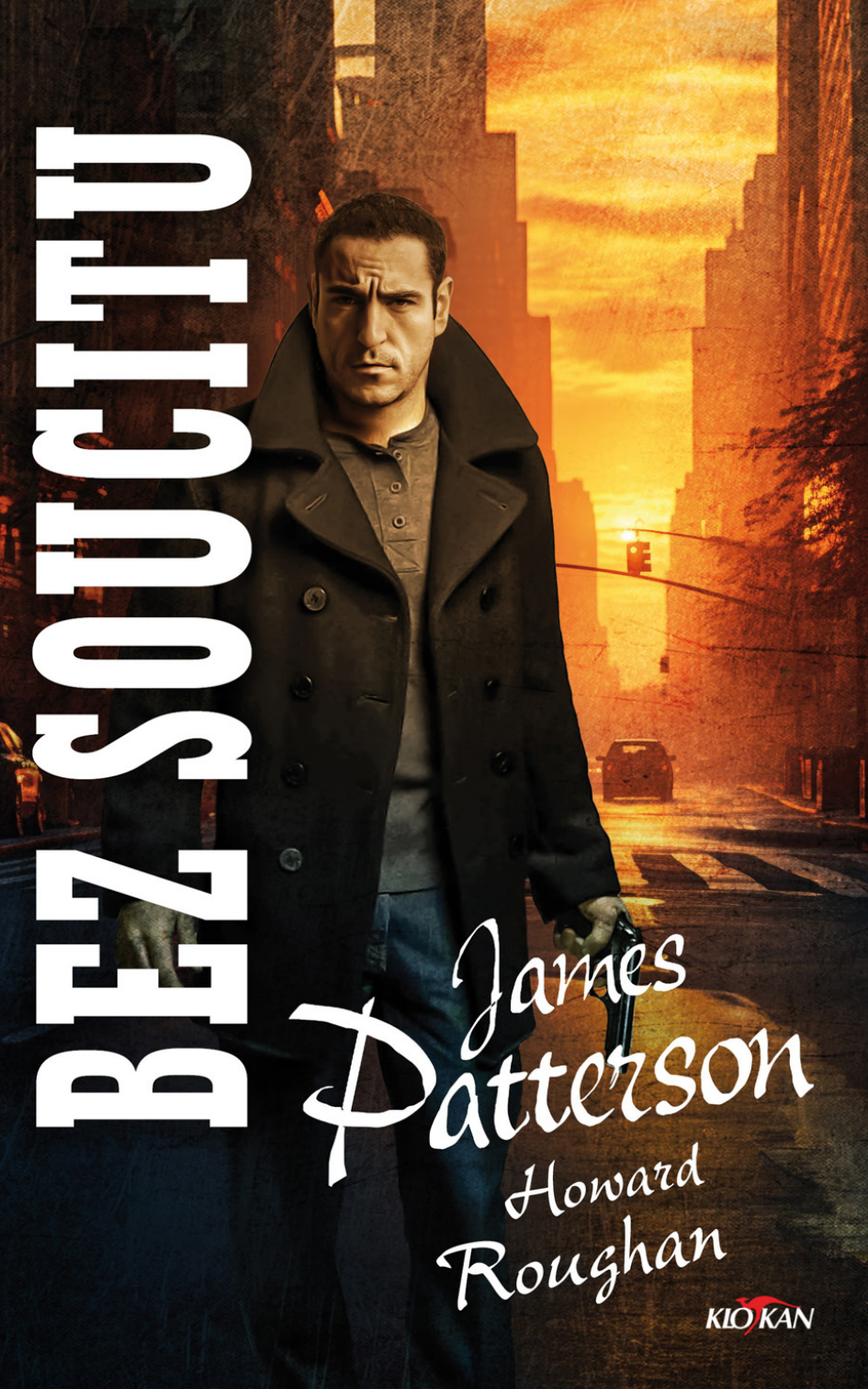

BEZ SOUCITU

James
Patterson
Howard
Roughan

KIO KAN

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	VE ZLOMKU VTEŘINY	ŠTASTNÉ A VESELÉ
SBĚRATEL POLIBKŮ	POŠTA OD MARY	PŘÍMÝ ZÁSAH
JACK A JILL	NEDOSTATEK DŮKAZŮ	CITLIVÉ MÍSTO
KOČKA A MYŠ	PODRAZ	HODINA PRAVDY
TANEC SMRTI	ČERNÝ TYGR	NA TENKÉM LEĐE
SPIRÁLA ZLOČINU	UVIDIŠ, ZEMŘEŠ	NA ŠPATNÉ STRANĚ
CHUŤ KRVE	MISTROVSKÝ TAH	SKRYTÝ ZÁMĚR
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	ZABÍT ALEXE CROSSE	JSI NA ŘADE
MISTR ZLOČINU	POSEDLOST	

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	OSMÉ DOZNÁNÍ	PATNÁCTÝ SKANDÁL
DRUHÁ ŠANCE	DEVÁTÝ SOUD	ŠESTNÁCTÁ LEŽ
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	DESÁTÉ VÝROČÍ	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
ČTVRTÝ V POŘADÍ	JEDENÁCTÁ ROZHODNE	18. RUKOJMÍ
PÁTÝ JEZDEC	DVANÁCTÉ ZLO	19. VÁNOCE
ŠESTÝ CÍL	OSUDNÁ TŘINÁCTKA	20. OBĚŤ
SEDMÉ NEBE	ČTRNÁCTÝ HŘÍCH	21. NAROZENINY

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	SOUKROMÁ PRAVIDLA	PASTÝŘ
PODEZŘELÝ Č. 1	JEN PRO ZVANÉ	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	VÝSTRAHA	SMEČKA
DENÍK – ROMANCE	OKO ZA OKO	DRUHÉ LÍBÁNKY
LÍBÁNKY	OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	NEROZLUČNÝ PÁR
DŮM NA PLÁŽI	POHLEDNICE SMRTI	VADÍ, NEVADÍ
STOPY V PÍSKU	PROVINILÉ MANŽELKY	VOLAVKA
ZÁLUDNÉ VLNY	NEZNÁMÝ SOUPEŘ	ZAČNI SE PTÁT
BIKINY	DOKONALÁ ILUZE	VELKÝ ZÁVOD

SÉRIE INSTINKT

VRAŽEDNÁ HRA

BEZ SOUCITU

Copyright © 2019 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Duha Ondřej, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KILLER INSTINCT
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
Little, Brown and Company
Little, Brown and Company is a division
of Hachette Book Group, Inc.
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-206-5

*Pro Joea a Joan Garretovy
a na památku Scotta Edwina Garretta
(1964–2011)*

Prolog

DO DNA

Jedna

Profesor Jahan Darvish si posunul silné brýle po hřbetu nosu, zahleděl se do ledničky minibaru v luxusním apartmá hotelu na Manhattanu a zároveň se snažil ignorovat neho-rázný ceník po straně. *Osmadvacet dolarů za jednu mrňavou lahvičku vodky? To jako vážně?*

Ale Darvishovi to bylo vlastně jedno. Let z Bostonu, drahý hotel, každé opulentní jídlo – to všechno šlo na účet MIT. Kromě toho se na účtu za minibar nerozepisují jednotlivé položky. V univerzitní účtárně v Cambridge si klidně můžou myslet, že vypil pár dietních kol a otevřel si tu exkluzivní plechovku pistácií. Nebo ještě lépe, pistácií a makadamových ořechů. Možná si dal i Red Bull. Jak jinak by mohl pracovat do noci na projevu, který pronese jako hlavní řečník nukleárního sympózia?

„Je tam všechno v pořádku, profesore?“ zeptala se z velkého křesla za ním.

Darvish se usmál. Miloval, když ho takhle oslovovala. *Profesore*. Konečně žena, která věděla, na čem u muže skutečně záleží. Na inteligenci.

Takové to mělo být.

Za normálních okolností by se jí neodvážil představit. V podobných případech ho skoro vždy přemohl strach z odmítnutí. Ona však toho večera seděla sama na baru, upíjela ze sklenice pinot noir a četla knihu – tutéž, kterou nedávno dočetl on. *Alchymistu* od Paula Coelho.

Pokud se osudným neukázalo být tohle, tak rozhodně skutečnost, že, jak brzy zjistili, pocházeli ze stejné země. Darvishovi to připadalo neuvěřitelné. Jen v Americe mohl potkat Íránku svých snů.

Jmenovala se Sadira a byla naprosto úchvatná.

Navic jí vůbec nevadilo, že on takový není. Pohledný, snad. Když rozebírali zápletku *Alchymisty* a pak si povídali o všem možném od politiky přes globální oteplování po francouzskou kinematografii a italskou operu, stále mu opakovala, jaký dojem na ni udělal jeho mozek. Zjevně jí nezáleželo na tom, že má deset kilo nadváhu a plešatí nebo že mu proužkovaná kravata neladí s kostkovanou košilí, která neladila s pomačkaným hnědým sakem. To všechno přehlížela. Sadira viděla, jaký je *uvnitř*.

„Ano. Všechno je v naprostém pořádku,“ řekl Darvish, zatímco dál zíral do malé ledničky s lahvičkami alkoholu vyrovnanými do řady. Zamyšleně naklonil hlavu ke straně. „Jen je tu až moc velký výběr.“

„Je mi to jedno, hlavně když to bude silné,“ řekla Sadira. „Jestli jsi to ještě nepoznal, jsem trochu nervózní.“

Darvish se otočil a pozvedl husté obočí. Vlastně ne, vůbec nepoznal, že je nervózní. Neudržel se a vyhrkl: „Ty že jsi nervózní? To já bych měl být na nervy. Jsi přece –“

„Prosím, neříkej to,“ skočila mu do řeči.

„Co nemám říkat?“

„Že jsem krásná.“

„Ale ty jsi krásná. Opravdu,“ řekl. „Copak ty to nevíš?“

„Ne že bych to nevěděla. Jde o to, že všichni...“

Odmlčela se a Darvishovi okamžitě došlo, co zůstalo nevyřčeno. Sadira chtěla, aby lidé obdivovali i jiné její klady než vzhled. Darvish se hned cítil provinile. Dokonce si připadal trochu povrchní.

„Chápu,“ řekl. Opravdu to chápal. „A omlouvám se.“

Darvish se obrátil zpátky k minibaru a popadl dva bourbony. Jim Beam. Náhle přestalo záležet na tom, co jim vybere k pití. Rychle nalil obsah lahviček do dvou sklenic vedle prázdného kbelíku na led. „Doufám, že ho piješ čistý.“

„Čistý je nejlepší,“ řekla Sadira a vstala. „Přesně takový, jaký by měl být.“

Setkala se s ním v půli cesty přes koberec a její prsty se ho jemně dotkly, když sáhla pro sklenici v jeho natažené ruce.

Darvish se znovu usmál. Jak by mohl odolat?

Bylo to tím, jak se na něho dívala. Obdivem v jejích očích. Díky ní se cítil tak živý. Tak silný. Toho večera byl víc než profesor z MIT. Byl Superman. Nepřemožitelný.

„Na co si připijeme?“ zeptal se Darvish.

Sadira nezaváhala. *Tak to mělo být.* „Na to, že vidíme jeden druhého takového, jaký skutečně je,“ řekla.

Dvě

Darvish se díval, jak Sadira udělala krátký proces se svým bourbonem. Že by se potřebovala napít na kuráž? Třeba je opravdu nervózní, pomyslel si.

„Dáme si ještě jeden?“ zeptal se.

„Ne, měla jsem dost,“ řekla a usmála se. „Aspoň co se pití týče.“

Angličtina nebyla Darvishův první jazyk. Dokonce ani druhý. Po perštině a arabštině ve skutečnosti zaujímala vzdálené třetí místo. Byl si však celkem jistý, že šlo o celkem jasný dvojsmysl.

Sadira Darvishovi okamžitě podala svou sklenici, přitulila se k němu a položila mu hlavu na rameno. Její dlouhé tmavohnědé vlasy voněly po levanduli.

„Byl jsi už někdy spoutaný, profesore?“ zeptala se.

Tohle nebyla práce jedné skleničky na kuráž. Vypadalo to spíš, jako by jí něco hodil do pití. Až na to, že to neudělal.

Spoutaný? Darvish nejistě přešlápl. „Obávám se, že jen konvencemi.“

Sadira mu začala uvolňovat kravatu. „Ty se bojíš?“

Profesor byl v šoku. Neuvěřitelně vzrušený, ale přesto v šoku. Sadira se rozesmála.

„Měl bys vidět, jak ses teď zatváří!“ řekla a ukázala na něho prstem. Dělala si legraci. *Jistě* že si dělala legraci. Neměla v úmyslu ho svázat.

„Dostala jsi mě,“ řekl Darvish.

„Opravdu?“ Sadira se dotkla svými plnými rty těch jeho a pak mu pošeptala do ucha: „Neboj se, chci, abys měl se mnou volné ruce.“

Pustila jeho kravatu, obrátila se k posteli a kývla na něho přes rameno, aby ji následoval.

Darvish se však po prvním kroku zastavil. Něco se dělo.

Pokoj se začal hýbat. Točil se. Nejprve pomalu, pak čím dál rychleji. Pokusil se zaostřit, ale viděl rozmazaně, jako kdyby měl brýle namazané vazelínou. Stěží viděl Sadiru nebo cokoli jiného. Měl závratě. Zvedal se mu žaludek. Začala se mu podlamovat kolena.

„Něco je špatně,“ vypravil ze sebe.

„Ne,“ řekla Sadira a sáhla do své kabelky položené na židli. Vyndala latexové rukavice a natáhla si je. „Všechno jde přesně podle plánu.“

Kombinace prášků, které podstrčila Darvishovi do pití v baru, když si odskočil na toaletu, začala konečně účinkovat – nemilosrdně. Silnější verze jeho OxyContinu a diklofenaku na předpis a k tomu spousta sildenafilu neboli viagry.

Darvish natáhl k Sadiře ruce, z nichž vyklouzly dvě prázdné skleničky po bourbonu. „Pomoz mi,“ zažadonil. „Pomoz mi...“

Profesorovi zbývaly dvě minuty při vědomí. Nejvýš tři.

Sadira mu skutečně pomohla. Alespoň na postel. Přesně tam potřebovala profesora mít. Poté co stáhla přehoz a trochu rozházela přikrývky, pomohla mu ulehnout.

„Tumáš,“ řekla a podložila mu hlavu polštáři. Chtěla, aby to vypadalo, jako kdyby se díval na televizi.

Zatím to šlo dobře. Ale měla ještě spoustu práce.

Sadira saponátem pečlivě umyla sklenici, ze které pila, a vrátila ji na místo vedle kbelíku na led. Pak postavila Darvishovu sklenici na noční stolek vedle něho.

Stále v rukavicích zvedla dálkové ovládání a objednala film. Hotel nabízel šest pornofilmů. Volba profesora Darvishe se nabízela sama od sebe. *Zlobivé vysokoškolačky*.

Ironií bylo, že zatímco účet neobsahoval jednotlivé položky z minibaru, zvolené filmy ano. Včetně názvů.

Sadira Darvishe znovu zkontrolovala. Byl mimo, oficiálně v bezvědomí.

Bylo načase dokončit práci.

Rozeprnula profesorovi opasek i kalhoty a stáhla mu je ke kotníkům. Pak ho převalila na břicho a zvedla jednu lahvičku od bourbonu.

Latexové rukavice neměla jen proto, aby nezanechala otisky.

„Na ex, profesore,“ zašeptala Sadira. Pak nechala lahvičku zmizet v jeho rektu. Úplně.

Protože všechny dokonalé vraždy mají jedno společné.

Nikdy nevypadají jako vraždy.

KNIHA JEDNA

NIC NENÍ SVATÉ, NIKDO NENÍ V BEZPEČÍ

KAPITOLA 1

Nedá se popsat, jaký je to pocit, když vstoupíte do přednáškového sálu s více než stovkou studentů a ani jeden není rád, že vás vidí...

Kdybych neznal důvod, skoro bych to bral osobně.

„Dobré ráno, třído,“ začal jsem. „Vítejte na závěrečné zkoušce z Analýzy abnormálního chování, jinak známé jako krátký náhled profesora Dylana Reinharta do vašich manipulovatelných myslí za účelem zjištění, jestli jste se v tomto velkolepém jarním semestru vůbec něco naučili. Jak se správně traduje, nikdy nedávám jeden test dvakrát, což znamená, že vy všichni budete ušetřeni opakování předchozího testu včetně mého nejoblíbenějšího, v němž jsem všechny ve třídě nutil napsat a předvést vlastní rapovou píseň o Freudově teorii svádění.“

Na chvilku jsem se odmlčel, abych udělal prostor pro nevyhnutelnou námitku odvážného, avšak pomýleného

studenta, který si usmyslel, že bude tím, komu se konečně podaří apelovat na můj zdravý rozum, ať už to bylo cokoliv.

A vskutku, jedna ruka se zvedla. Patřila mladému muži, nejspíš z druhého ročníku, který měl na sobě ragbyové tričko a tvářil se naprosto konsternovaně.

„Máte nějaký dotaz?“ zeptal jsem se.

Seděl ve třetí řadě a podle mého odhadu se oholil naposledy před třemi dny. V týdnu závěrečných zkoušek na Yale mnozí zapomínají na osobní hygienu.

„To není fér, profesore Reinharte,“ oznámil.

Čekal jsem, že bude pokračovat a podrobně svou námitku zdůvodní, ale tohle bylo všechno, na co se zmohl. Nezažněla žádná nazkoušená řeč o tom, jak všichni profesori dávají svým studentům seznam okruhů nebo jim aspoň vysvětlí, co je u závěrečné zkoušky čeká.

„To je všechno?“ otázal jsem se. „Nic víc pro mě nemáte? *To není fér?*“

„Jen si myslím, že jsme všichni měli mít šanci se na tenhle test připravit. Jediné, co jste nám pověděl, bylo, že si všichni musíme přinést mobily.“

„Ano, chápu. Zjevný justiční omyl,“ řekl jsem. Na neskrývaný Reinhartův sarkasmus bylo ještě časně, ale tyhle děti mi někdy nedají na vybranou. „Zvedněte ruce všichni, kdo souhlasíte se svým váženým kolegou. Kolik z vás si myslí, že to, co dělám, je nefér?“

Vylétly všechny ruce do jedné.

Fakt miluju, když mi to usnadňují...

„Páni, to je vážně působivé,“ řekl jsem, když jsem se rozhlédl po sálu. „Dokonale jste se shodli. Jeden za všechny a všichni za jednoho. Jste skvělý tým!“

Mladík v ragbyovém tričku ve třetí řadě zapumpoval pěstí ve vzduchu na znamení vítězství. „Znamená to, že jste si to rozmyslel, profesore Reinharte? Odložíte test?“

Ten prostáček.

„Ne, to znamená, že test už začal,“ řekl jsem. „Teď si všichni vyndejte mobily a položte si je před sebe. *Přišel čas zjistit, jak jednotní skutečně jste.*“

KAPITOLA 2

Několik vteřin jsem počkal, až si všichni vyndají telefony. *Poznámka pro sebe: Koupit víc akcií Applu do Annabellina studijního fondu.*

Pak jsem došel k tabuli za sebou, zvedl kousek křídý a napsal na ni číslo svého mobilu. Nic víc.

„Dobře,“ řekl jsem a otočil se zpátky ke třídě. „Chci, abyste všichni vzali své mobily a poslali mi textovkou hodnocení, které byste si přáli dostat za závěrečnou zkoušku. Můžete si vybrat mezi A a B. Co mi pošlete, dostanete.“

Utřel jsem si ruce od křídý, zatahal jsem za vykousnutou klopou modrého saka z látky zvané šambré a bezstarostně jsem zamířil k východu.

„Počkejte!“ zazněl sbor hlasů. „POČKEJTE! POČKEJTE! POČKEJTEEE!“

Zastavil jsem se. „Ano? V čem je problém?“

„To je celé?“ ptali se všichni, případně použili množství variací na stejné téma. „To je všechno, co musíme udělat?“

Plácl jsem se do čela. „Ksakru, máte pravdu. Zapomněl jsem na jednu drobnost. Vlastně na dvě,“ řekl jsem. „Ta první je, že áčka bohužel nemůžu dát vám všem. Deset z vás si bude muset vybrat béčka.“

Další pobídka ke sborovému protestu. „To není fér!“

„A je to tu zase, co? Férovost?“

„Proč by si někdo vybral B?“

„To je ta druhá drobnost, na kterou jsem zapomněl,“ řekl jsem. „Možná vám to všem usnadní. Když si aspoň deset z vás nevybere béčka, dostanete všichni do jednoho céčka, celá třída. Opakuju, céčka. Všichni. Bez výjimky.“

Bylo to, jako bych právě oznámil místnosti plné pětiletých dětí, že Santa Claus neexistuje. Ne, huť. *Že jsem zabil Santu – a taky jeho chlupatého kamaráda Velikonočního králíčka. Šok. Vztek. Nedůvěra. Nemůžeme uvěřit, že nám tohle děláte, profesore Reinharte!*

Byla to nádhra.

Promiň, Sigmunde, teď mám novou nejoblíbenější závěrečnou zkoušku. Past sklapla dokonale. Musel jsem jen počkat, až se utiší vášně. Věděl jsem, že všichni začnou přemýšlet. Nejdřív jako jednotlivci, pak společně jako skupina. Zahájí to jedna prostá –

„Otázka?“ zeptal jsem se a ukázal na mladíka v ragbyovém tričku ve třetí řadě, který znovu zvedl ruku.

„Ano, něco mě napadlo,“ řekl. „Můžeme si mezi sebou promluvit, než vám pošleme svoje hodnocení?“

Chvilku jsem předstíral, že o tom přemýšlím, dokonce jsem se pro efekt podrbal na bradě. „Asi vám to dovolím,“ odpověděl jsem. „Ale na oplátku budu muset omezit vaši debatu časovým limitem. Deset minut by mělo stačit.“ Po několika zasténáních od těch, kteří chtěli víc času, jsem se podíval na hodinky. „Teď je to devět minut a padesát vteřin.“

Sténání utichlo a všichni jako šílení pospíchali do jednoho chumlu.

Později se dozvědí, že se stali subjekty experimentu pro moji novou knihu a že všechno, co řekli a udělali, natočily malé kamery a mikrofony, které jsem nainstaloval po celé místnosti.

Budou naštvaní? Určitě. Až do chvíle, kdy oznámím, že za to, jak dobře spolupracovali, všichni dostanou ze závěrečné zkoušky áčka. Vlastně jsem už slyšel jejich jásot.

Ale to byla budoucnost. Prozatím tvořili skupinu více než sta vysoce soutěživých studentů Yalu, kteří se kolektivně rozhodovali, koho obětují pro vyšší dobro. Jak se dohodnou? A *dohodnou* se vůbec?

Převáží to nejlepší z lidského chování?

Znovu jsem zamířil k východu, aby si mohli nerušeně promluvit. Nechtěl jsem, aby výsledek cokoliv ovlivnilo, zvláště já. Nesmělo je rozptýlit nic, co by mohlo zhatit můj experiment.

A byl jsem si jistý, že je nic nerozptýlí.

Já prostáček.

Jakmile jsem došel ke dveřím, uslyšel jsem první pípnutí. Hned nato další a pípání neustávalo. Telefony všech přítomných se rozsvítily zásadní zprávou. Včetně mého.

Odehrálo se něco strašného. Prostě příšerného. Naprosto nejhorší ukázka lidského chování.

Město New York, můj domov, se stalo terčem dalšího útoku.

KAPITOLA 3

Motor běžel na plné otáčky, ještě než jsem najel na dálnici. Jednou rukou jsem držel naplno otevřený plyn svého motocyklu Triumph TR6 Trophy z jednašedesátého roku a druhou jsem se snad po tisíci pokoušel dovolat Tracymu. Kolem mě svištěl vítr a mobil jsem měl pevně přilepený k uchu. K čertu s přilbou.

Hovor spadl znovu do hlasové schránky a já opět vytočil jeho číslo. *Prosím, prosím, prosím! Zvedni to, Tracy!* Neměli jsme zrušit pevnou linku. Nemohl jsem mu ani zkusit zavolat domů.

Upozornění na zpravodajství a tweety, které rozsvítily mobily všech ve třídě, hlásily, že na Times Square vybuchlo několik bomb. Odhady mluvily minimálně o dvou stovkách mrtvých.

Jako všichni ostatní jsem cítil, jak mi po páteři projel prvotní šok. Pak mě zasáhl ještě silnější blesk přímo do srdce.

Tracy mi toho rána řekl, že má v plánu vzít Annabelle do Disney Storu – přímo uprostřed Times Square. Naši adoptované dcerce z Jihoafrické republiky bylo jen něco málo přes rok, ale už se do toho obchodu bezhlavě zamilovala. Do té hudby, barev, postaviček, které ještě ani neznala jménem. Jakmile tam vstoupila, nepřestala se usmívat od ucha k uchu. Zbožňovala Disney Store víc než svůj dudlík, bublinkové koupele nebo opice v zoo v Central Parku.

Ve sto třiceti kilometrech za hodinu jsem se rozplakal.

Zatímco jsem kličkoval mezi auty a řídil jako šílenec, cítil jsem, jak se mě zmocňuje vztek. Doba, kterou jsem strávil v Londýně, moje roky u CIA, všechen ten čas jsem obětoval boji ve válce, kterou nebylo možné vyhrát, jen držet na uzdě. Terorismus není jen taktika nepřátel, je to kořen jejich ideologie. *Věří v destrukci. Chtějí smrt. Ne pro sebe.*

Jen pro nás.

Po půlhodině jízdy jsem se přestal snažit dovolat Tracymu. Po další půlhodině jsem uviděl blikající majáky hlídkových vozů u mostu Henryho Hudsona. Byly seřazené chladičem na nárazník a blokovaly všechny tři pruhy na jih. Nikdo nemohl projet.

Bylo mi řečeno, že dovolat se blízkým nemůže nikdo. Přinejmenším na mobily.

„Všichni operátoři museli vypnout své sítě,“ řekl mi druhý policista, kterého jsem oslovil poté, co jsem sesedl z motorky.

Ten první mě naprosto ignoroval. Měl plné ruce práce s řízením provozu, ze kterého se stala soutěž v tříbodovém otočení, když se všechna auta jedoucí na jih, která mířila do města, musela obrátit o sto osmdesát stupňů. Prostor pro ten manévr navíc zužovaly hromady asfaltu vykopaného při nedávno zahájené opravě vozovky. *Přijde jednou chvíle, kdy se nebude opravovat ani na jednom mostu na Manhattan?*

„Říká se, že teroristé ty bomby odpálili pomocí mobilů,“ vysvětlil ten druhý policista. „Nemůžeme vědět, jestli jich nemají ještě víc.“

„Musím do města,“ řekl jsem. „Jak se tam dostanu?“

Podíval se na mě, jako bych byl hluchý nebo ho právě přeslechl. „Nedostanete,“ řekl. „Ani vy, ani nikdo jiný.“

Ne, vy mi nerozumíte, strážníku. Musím se. Dostat. Do města.

Pár vteřin jsem na něho upřeně hleděl v naději, že mě třeba pozná. Od chvíle, kdy jsem si užil svých patnáct minut slávy za to, že jsem pomohl zbavit Manhattan sériového vraha přezdívaného Kartář. Postupně jsem si vysloužil několik přezdívek včetně jedné, která zněla Doktor Smrtka. *Hej, nejste vy ten chlápek...?* V poslední době se mi to stávalo tak jednou měsíčně.

Všechna sláva je pomíjivá, řekl generál Patton.

Zírání na toho poldu nepomohlo. Nepoznal mě. Mohl jsem se pokusit osvěžit mu paměť nebo zahrát na jeho city a povědět mu o Tracym a Annabelle, ale bylo by to k ničemu. Měl svoje rozkazy. Ten muž jen dělal svou práci. Kromě toho jsem se už rozhodl, co udělám.

Čas byl drahý.

KAPITOLA 4

Rychle jsem došel zpátky k motorce. Kdybych běžel, bylo by to moc nápadné. Nasadil jsem si přilbu, strhl poznávací značku a strčil si ji pod bundu.

Otevřel jsem palivový ventil, zkontroloval nouzový spínač, otočil klíčkem, zmáčkl spojku a nastartoval. Jednou rychle doleva, pak ostře doprava a měl jsem volnou cestu. Teď už jsem potřeboval jen rychlost.

Vzal jsem za plynovou rukojeť a za pár vteřin jsem měl znovu plné otáčky.

Ten první policista ani nevěděl, co se to sakra děje, když jsem se kolem něho mihl. Ten druhý, se kterým jsem mluvil, věděl přesně, co mám za lubem, ale nemohl mi v tom nijak zabránit. Zíral s naprostým úžasem, jak mířím k hromadě vykopaného asfaltu asi tři metry před hlídkovými vozy, které mi blokovaly cestu.

Co je pro jednoho sutí, může být pro druhého rampou.

V plné rychlosti jsem najel na hromadu a vši silou jsem trhl za řídítka. Body za styl bych tím nezískal. Bylo to ošklivé. Když to dělal Steve McQueen na stejné motorce ve *Velkém útěku*, vypadalo to tak snadně.

Moje zadní pneumatika se mihla těsně nad kapotou prvního policejního auta a já uslyšel, jak mi skoro praskla osa, když přední kolo udeřilo do asfaltu. Skoro jsem spadl – *měl* jsem spadnout – ale nějak se mi podařilo udržet rovnováhu.

Když jsem se řítil po opuštěném spodním patře mostu vedoucího na Manhattan, ani jsem se nemusel ohlížet přes rameno. Věděl jsem, že se za mnou ti dva policisté nepustí. Byl jsem už příliš daleko. Maximálně zavolali vysílačkou dopředu k zátarasu pro vozidla jedoucí na sever, ale jen proto, aby si navzájem kryli záda, ne aby mě chytili.

Opustil jsem dálnici na prvním sjezdu do Dyckman Street a Upper West Side. Tracy, Annabelle a já jsme té čtvrti říkali domov. Celou cestu jsem nemohl přestat myslet na nemyslitelné, že ti dva nejdůležitější lidé v mém životě, bez kterých bych si ho neuměl představit, jsou náhle pryč. *Proboha, to nemůže být pravda.*

Zbytek jízdy jsem viděl všechno jako v mlze, zatímco jsem se řítil provozem bez ohledu na semaforey. V dálce jsem slyšel kvílet sirény sanitek, které se mi rozléhaly v hlavě, jedna hlasitější než druhá. Byl to hudební doprovod oživlé noční můry.

Nakonec jsem dorazil před náš činžovní dům a nechal jsem motorku stát uprostřed chodníku. Vběhl jsem do haly a pokračoval k výtahu, ale zastavil jsem se, když jsem uviděl vrátného Bobbyho, jak sedí na polstrované lavici u zdi. Nevnímal nic kromě svého mobilu. Poznal jsem, že sleduje zpravodajství o těch bombových útocích.

„Viděl jste je?“ vypravil jsem ze sebe udýchaně.

Zmateně ke mně vzhlédl. „Koho?“

Na jeho místě bych byl také zmatený. „Tracy a Annabelle,“ řekl jsem. „Viděl jste je dneska dopoledne?“

Bobby – kterému všichni říkali Lobby Bobby – se zatvářil, jako bych ho právě požádal, aby mi vysvětlil kvantovou fyziku. Moje panika ho zjevně zmátla ještě víc.

„Ach. No... ne, neviděl jsem je,“ odpověděl. „Ne, počkat, *viděl*. Šli ven časně ráno, před tím prvním –“

„A od té doby? Viděl jste je přijít?“ vychrlil jsem ze sebe rychlostí milion slov za minutu.

„To si nemyslím,“ řekl. „Je všechno v pořádku?“

Ale to už mi mluvil do zad. Byl jsem v půli cesty k výtahu. Musel jsem se přesvědčit na vlastní oči. Potřeboval jsem, aby se Bobby mýlil. Nedával pozor – konec konců jako obvykle. Často ho něco rozptylovalo, mlu-

vil s jinými nájemníky nebo podepisoval převzetí balíčků. Proto je přehlédl.

Tracy a Annabelle se už vrátili domů. Byli v bezpečí. Otevřu dveře našeho bytu a zavolám jako pokaždé *Kde je panna Anna?* Pak počkám, dokud neuslyším ten úžasný zvuk, cupitání jejích nožek, jak běží zpoza rohu chodby do mého náručí.

Když jsem však otevřel, nic se neozvalo. Žádné cupitání. Náš byt byl prázdný.

Tracy a Annabelle byli pryč.

KAPITOLA 5

„Co tady sakra děláte, Needhamová?“

Elizabeth zírala na Evana Pritcharda a přemýšlela, jestli svého nového šéfa, pod kterým pracovala teprve dva dny, v tom chaosu prostě špatně neslyšela. Takové štěstí však neměla. Ten chlap byl opravdu našťvaný, že ji vidí.

„Přišla jsem pomoci,“ odpověděla Elizabeth. *Co si krucinál myslíš, že tady dělám?*

„Kdybyste mi chtěla pomoci,“ řekl Pritchard, „byla byste pořád v Bostonu, kde máte být, protože jsem vás tam poslal.“

Myslí to ten chlap vážně?

Elizabeth se pomalu otočila a rozhlédla se po zkáze, která je obklopovala na Times Square, jako by toho člověka mohla nějak přivést k rozumu nebo ho aspoň zchladit. Tohle byl nejhorší útok na americké půdě od 11. září a došlo k němu ve stejném městě – na jejich zatraceném dvorku, proboha.

Times Square už nebyl Times Square. Změnil se ve válečnou zónu. Koordinovaná série výbuchů náloží plastické

trhaviny udělaly z obchodů a divadel prázdné skořápky z pokrouceného kovu a roztržitého skla. Celé hodiny trvalo ošetřit a odvézt všechny zraněné, což znamenalo, že mrtví byli stále všude, pokrytí bílými prostěradly nasáklými krví. Bylo skoro nemožné je spočítat, ale právě to bylo nutné udělat. To a milion dalších věcí jako součást vyšetřování. Zcela jistě tam bylo třeba rukou všech příslušníků newyorské terénní jednotky elitního Spojeného týmu pro boj s terorismem. Včetně nejnovějšího páru, patřícího zvláštní agentce Elizabeth Needhamové.

„Pane, jakmile jsem se doslechla, co se stalo, usoudila jsem, že –“

„No jistě,“ řekl Pritchard. „Myslela jste si, že víte všechno nejlíp. Však se to o vás povídá, vždycky si myslíte, že jste nechyťřejší.“

Elizabeth na zlomek vteřiny zalitovala posledních třech a půl hodiny svého života, nebo jak dlouho jí trvala ta šílená jízda z Bostonu na Manhattan. Ale v dalším zlomku vteřiny si uvědomila, že by se v případě nutnosti zachovala stejně, ve stu případů ze sta.

Problém nebyl v ní. Byl v Pritchardovi. Ten chlap byl zatrpklý. A hodně. Metr osmdesát a zhruba sto deset kilo zášti. A co hůř, nesnažil se to skrývat dokonce ani tváří v tvář masivnímu teroristickému útoku. Její nový šéf se jí snažil dát najevo, že není vítaná. Členy svého elitního týmu si pokaždé a bez výjimky vybíral osobně. Tedy dokud mu nezavolal starosta a neřekl mu, že k TJ bude přidělen někdo nový. Detektiv Needhamová byla teď agentka Needhamová. Pritchard do toho neměl co mluvit. Byla to hotová věc a Elizabeth věděla, že se s tím ten člověk nesmířil. Proto ji přirozeně nesnášel. Tak prosté – a na houby – to bylo.

Elizabeth však udržela jazyk za zuby a těch asi deset jedovatých poznámek si nechala pro sebe. Věděla, jak musí

na Pritcharda jít. Neprovokovat ho a počkat, až vychladne. Teď musela hlavně přežít tenhle zoufalý, strašný, tragický den. Poví tomu pitomci, co chce slyšet, a pak zjistí, s čím by mohla pomoci. Nějak. *Jakkoliv*. Mohla by hledat přeživší. Pátrat po fragmentech bomb.

„Omlouvám se, pane,“ řekla Elizabeth. „Chtěla jsem jenom –“

„Chápu,“ řekl Pritchard. „Ale rozhlédněte se kolem, Needhamová. Podívejte se na všechny ty agenty FBI a terénní jednotky, kteří dorazili před vámi. Všichni se snaží přijít na to samé: *Kdo to sakra udělal?* A víte, co mají společného? Ani jeden z nich tomu nedokázal zabránit, včetně mě. Takže jestli opravdu chcete pomoci, vraťte se do Bostonu. I kdyby byla jednocentní šance, že by vaše vyšetřování k něčemu vedlo, mohla byste kápnout na něco, čemu bychom skutečně byli schopní zabránit.“

Ač nerada, musela Elizabeth přiznat, že na tom něco je. Ale i přesto, proč by nemohla dělat obojí? Dnes by mohla pomoci tady a zítra se vrátit do Bostonu. Ovšem než to stačila vyslovit, obrátil Pritchard svou pozornost k sáčku s důkazy naplněnému nějakými ohořelými dráty, který mu právě někdo předal. Znovu se soustředil na práci a od jeho nové agentky dosazené starostou se teď očekávalo totéž.

Elizabeth odešla. Měla dost rozumu na to, aby se nelitovala. Jak by taky mohla? Doslova překračovala mrtvoly. Ať se snažila sebevíc, nedokázala odtrhnout zrak od těch bílých prostěradel se skvrnami od krve a obrysů těl, která zakrývala.

Náhle se Elizabeth zarazila. Jedno z prostěradel bylo trochu shrnuté, snad poryvem větru. Viděla ruku batolete, holčičky. Na zápěstí měla růžový náramek Hello Kitty a Elizabeth si vybavila den, kdy jí ho dala, jak moc se té holčičce líbil a jakou jí udělal radost. Nejspíš si ho nikdy nechtěla sundat.

Elizabeth při pomyšlení na tu dívku strnula, nohy jako by jí vrostly do země. Jediné, na co se zmožila, bylo zvednout oči k nebesům. Léta její detektivní práce, brutální zločiny, které viděla, otestovaly její víru v boha natolik, že si opravdu nebyla jistá jeho existencí. *Jaký bůh by dovolil, aby tahle holčička zemřela? Jaký bůh by nechal trpět všechny lidi, kteří ji milovali?*

Elizabeth bylo do pláče. Místo toho vykřikla.

Koutkem oka něco zahlédla. A bylo toho hodně. Blížilo se to po obloze k ní. *Ke všem.*

Útok ještě neskončil.

KAPITOLA 6

„Tamhle letí!“

Elizabeth to vykřikla z plných plic a paže jí vylétla do vzduchu, aby ukázala na sever, přímo nad mrakodrap One Time Square, kde na Silvestra klesá osvětlená koule.

Všichni okolo ní se otočili a natáhli krky ve směru jejího prstu. To, co uviděli přilétat, vypadalo jako hejno hus, jenže tohle nebyli ptáci. Byly to drony. Každý se chystal shodit jednu improvizovanou nálož. Sakra, bylo dokonce vidět jejich elektrické kabely.

Sestřelte je! Sestřelte je!

Nikdo to nevykřikl. Ani nemusel.

Elizabeth sáhla po pistoli stejně jako všichni ostatní, kdo byli ozbrojeni. Vystřílela zásobník Glocku 19 a obloha se naplnila olovem. *Prásk! Prásk-prásk-prásk-prásk!*

BUUUM!

Tlaková vlna srazila Elizabeth tvrdě na zem. Druhý výbuch – *BUUUM!* – ji udržel tam, kde byla, zatímco na ni

pršely střepy z oken zhruba třicet pater nad ní. Nebyl čas se krýt. Převalila se na záda, vyměnila zásobník a pokračovala ve střelbě. *Kolik jich zbývá? Tři? Čtyři?*

Ten, kdo ty drony řídil, viděl, co se děje. Jakmile byl zasažen první, ostatní se rozprchly.

Elizabeth prudce otáčela hlavu doleva a doprava ve snaze je sledovat. Jeden teď visel přímo nad ní.

Jednotlivé kulky na ně neplatily. Nebyla šance je všechny sestřelit, než –

Sakra!

Dron nad ní svrhl svou bombu, právě když Elizabeth vypálila poslední kulku ze zásobníku, aniž ho zasáhla. Byla přímo pod ní a na otevřeném prostranství.

Cvakání spouště mačkané naprázdno znělo jako odpovídání k její smrti. Mohla se jen odkulit pod nedaleké nákladní auto FedExu. Ani zdaleka neskýtalo dostatečnou ochranu. Zavřela oči.

BUUUM!

Elizabeth ucítila tlakovou vlnu a žár, který jí sežehl obličej a ruce, zatímco nákladák poklesl a málem ji rozdrtil. Pekelně to bolelo, ale byla to ta nejlepší bolest na světě, protože ji cítila. Byla stále naživu. *Jak je to možné?*

Možná bůh přece jen existuje.

KAPITOLA 7

Elizabeth se vysoukala zpod nákladního auta, aby se podívala, co ji zachránilo – ale nejdřív to uslyšela.

Střelba teď zněla jinak, i když měla zalehlé uši. Jednotlivé výstřely vystřídal rachot samopalů. Dorazila kavalérie v podobě zásahové jednotky FBI, která předtím

prohledávala perimetr okolo Time Square. Jeden z jejích příslušníků zasáhl nálož, když padala na Elizabeth, a ta rána do černého jí zachránila život.

Jednotka postupovala po Broadwayi oběma směry ve dvojité klínové formaci a nepřestávala střílet. Podařilo se jí zničit další dron a pak ještě jeden, oba dřív, než shodily bomby. Další výbuch podrazil Elizabeth už tak roztřesená kolena a svalila se na zem. V uších jí hlasitě zvonilo a cítila v nich bodavou bolest. Neslyšela. Nemohla nic dělat.

Nakonec velitel zásahové jednotky vykřikl a sekl rukou ve vzduchu. Zbytek jeho týmu přestal střílet a všichni ostatní, kterým ještě zbyla munice, se zachovali stejně.

Všechny oči zůstaly upřené nahoru. Deset vteřin se protáhlo na dvacet, pak na třicet. Bylo to jako věčnost.

Ramena se postupně začala uvolňovat. Zbraně se vracely do pouzder. Hlavně samopalů Heckler & Koch, kterými byla vyzbrojena zásahová jednotka, se sklonily.

Elizabeth ucítila poklepání na rameno a otočila se. Mluvil na ni jeden paramedik, ale ona jen viděla, jak pohybuje rty. Stále neslyšela. Pomalu začala rozeznávat některá slova. Zbytek si domyslela. Ptal se jí, jestli je v pořádku.

„Jo, nic mi není,“ zalhala Elizabeth. Neměla ponětí, jak na tom je. Bolelo ji celé tělo.

Ukázal na řadu zdravotnických stanů postavených v nejbližší vedlejší ulici a řekl jí, že by se měla nechat prohlédnout doktorem.

Elizabeth přikývla. To bylo všechno, na co se její tělo zmohlo snad kromě kladení jedné nohy před druhou aspoň tak dlouho, než dojde k těm stánům. Opatrně si vyhrnula nohavice kalhot, jejichž krví nasáklá látka se jí lepila na kůži. Na některé z těch ran způsobených padajícím sklem by byla náplast krátká.

Chtěla poděkovat tomu, kdo jí zachránil život, ale příslušníci zásahové jednotky vypadali ve své bojové výstroji

jeden jako druhý a všichni teď dělali totéž – snažili se vyklidit oblast. To, že se druhou vlnu útoku podařilo zastavit, neznamenal, že nepřijde třetí.

Ty, co tam neměli co dělat, sváděli po schodech do stanice metra na rohu 42. ulice a Sedmnácté avenue. Týkalo se to také novinářů, a dokonce uniformovaných policistů, kteří nebyli součástí vyšetřování. Elizabeth tomu chvílku přihlížela, než zahlédla Evana Pritcharda, jak se pohybuje proti proudu jako losos plující k pramenům řeky. Mluvil do satelitního telefonu a nevnímal nikoho a nic. Jak jinak.

Elizabeth potřásla hlavou, zamířila ke stanům první pomoci, ale náhle se zastavila. Ten zvuk byl slabý. Jakési túrování motoru. Jako když se někdo snaží nastartovat malou sekačku.

Těkala pohledem okolo ve snaze najít zdroj toho zvuku. Rozhlížela se a rozhlížela, dokud – tam, uprostřed Broadwaye – nezahlédla jeden sestřelený dron. Bomba, kterou nesl, byla stále nedotčená. *Každým okamžikem mohla vybuchnout.*

Nával adrenalinu potlačil bolest a Elizabeth se rozběhla. Ne od bomby, ale k ní.

„Pritcharde!“ vykřikla. Kráčel přímo k té zatracené věci a neměl ponětí, co mu hrozí. „PRITCHARDE!“

Ostatní Elizabeth uslyšeli. Viděli, jak divoce mává pažemi na všechny, kdo byli ještě na ulici, aby se stáhli. Příslušníci zásahovky se teď utíkali schovat a zaháněli poslední civilisty po schodech do metra.

Proboha, Pritcharde!

Elizabeth proběhla kolem dronu, a než do svého šéfa narazila, nabrala co největší rychlost. Bylo jí jedno, že byl stavěný jako cihlový dům. Poslala ho k zemi, objala pažemi a odkulila se s ním k chodníku. Nevěděl, co se to sakra děje, a hrozně se rozčílil.

Na vysvětlování však nebyl čas. Elizabeth se vyhrabala na nohy, odtáhla Pritcharda ke vchodu do metra a doslova ho strkala před sebou dolů po schodech.

„Co to sakra děláte, Needhamová?“ vyštěkl Pritchard, když se svalili na betonovou podlahu o tři metry níž. „Zbláznila jste se? Mohla jste mě zabít, zatra–“

BUUUM!

KAPITOLA 8

Zoufale jsem se snažil dovolat na Tracyho mobil, ale síť stále nefungovala.

Přecházení po prázdném bytě moji bolest nijak nezmírnilo, právě naopak. Musel jsem něco udělat a nejhorší bylo, že jsem přesně věděl, co to je.

Přesto jsem váhal. Zapnul jsem televizi a sledoval zpravodajství, jako kdybych – co vlastně? Zapomněl, kde Times Square je?

Počkat. Moment. Druhá vlna útoku? Kde? Jak? Bože...

Okamžitě se mi před očima objevil Lobby Bobby v recepci. Když jsem s ním mluvil, snažil jsem se z něho co nejrychleji dostat odpovědi. Nemohl jsem si pomoci – zoufale jsem se chtěl dozvědět, kde Tracy a Annabelle jsou.

Před tím prvním, řekl, než jsem ho přerušil. Předtím prvním útokem, snažil se mi povědět.

Když jsem vypnul televizi, už jsem o ničem nepřemýšlel. Jeden krok ke dveřím, pak další. Projít chodbou. Nastoupit do výtahu.

Kdybych přemýšlel, věděl bych, že když se dostanu na Times Square nebo tak blízko, jak to jen půjde, nic tím nezměním. Nijak se nepřiblížím zjištění, jestli jsou Tracy

a Annabelle v pořádku. Budu jen blíž k místu, kde možná zahynuli.

Dveře výtahu se otevřely do vstupní haly. Díval jsem se do země, ale najednou jsem prudce zvedl hlavu – v reakci na to nejkrásnější, nejúžasnější, nejzáračnější slovo, jaké jsem kdy koho slyšel pronést.

„Tá-ta!“

Byla to Annabelle. Seděla ve sportovním kočárku tlačeném Tracym. Naše malá holčička se usmívala a její dětské zoubky vypadaly jako bonbóny Tic Tac. Přemohly mě emoce.

„Panno Anno!“

Udělal jsem krok z výtahu a padl na kolena, aby jich mohl políbit a pak ještě jednou. Potom jsem vyskočil a objal Tracyho tak pevně, div jsem ho nerozmačkal. Předvedl jsem tam moc pěknou scénku, tedy ne že by za roh k výtahům někdo viděl.

„Kde *jste* vy *dva* byli?“ zeptal jsem se. Ale ve skutečnosti záleželo jen na tom, kde nebyli.

Tolik se mi ulevilo, když jsem je uviděl, že jsem se na Tracyho ani pořádně nepodíval. I když byl rád, že mě vidí, něco na něm nebylo v pořádku. Vypadal jako omámený. Jak se ukázalo, ještě se neprobral ze šoku.

„Měli jsme tam být,“ vypravil ze sebe. „Byli bychom na Times Square v okamžiku, kdy ty bomby vybuchly.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Tracy potřásl hlavou. Sám tomu stále nemohl uvěřit. „Zapomněl jsem si peněženku.“

Pronesl to tak tiše, až jsem si nebyl jistý, jestli jsem dobře slyšel: „Peněženku?“

„Vzali jsme si Uber a byli jsme už skoro u Disney Storu, když jsem si uvědomil, že jsem ji nechal doma.“ Podíval se přes stříšku kočárku na Annabelle, která měla ručku v sáčku Cheerios. „A jak dobře víš, z Disney Storu nemůžeš odejít,